

«M'agrada la política com a servei col·lectiu»

«Em faria molta il·lusió un teatre municipal»

Primer alcalde de la democràcia postfranquista, clepsa nua a la vista i solcada només per algun magre ble de cabells travessers, discreta bufanda estolar equilibrada al coll que fa inclinar un xic endavant les espatlles amb tot el pes de la responsabilitat municipal, Rafael Ballús és jove —més que no ho sembla—, socialista i fill de la ciutat.

Bàsquet i registrador

—Jo sóc nascut a Granollers l'any 1950. I a l'Hospital, de més a més, del patronat del qual ara sóc president.

—I quina alçada?, per curiositat...

—Un metre 82...

—Com per jugar a bàsquet...

—Sí. Quan tenia 15 anys m'havia entrenat com a jugador de bàsquet. No vaig arribar a jugar. Aviat, al cap d'uns mesos, em vaig autoconvèncer que no arribaria gaire lluny com a jugador...

—Professió, abans de ser alcalde...

—He estat durant 14 anys —de fet encara ho sóc, però estic en excedència— oficial del registre de propietat. Vaig començar d'auxiliar, he anat passant per totes les categories i vaig sortir d'oficial.

—Estudis i formació...

—Ensenyament primari als escolapis; batxillerat elemental a la Conreria; batxillerat superior i preu, per lliure i autodidacte; dret, a la universitat Central de Barcelona, i un curset de dret administratiu a un institut dependent de la universitat Complutense.

De l'associació de veïns...

—Des de quan, socialista?

—És difícil de precisar; és una cosa que es porta a sobre. L'afiliació al PSC fou l'agost de 1977, tot i que força abans ja havia pres una actitud combativa a partir de l'associació de veïns del barri de Finsobe. Una mica de retruc vaig anar ajudant i col·laborant amb diverses associacions de veïns de Granollers. Vaig formar part d'un grup independent i democràtic que es constituí i vaig ser actiu en unes eleccions municipals, previstes per Fraga, en les quals s'havia de canviar mig consistori.

—Quin va ser el sentiment en guanyar les eleccions?

—Home, evidentment d'alegria. No

per mi sinó perquè havia estat una cosa preparada des de feia temps per molts de companys. I el fet que arribés a bon port va ser una gran alegria, sí.

Rescatar de la misèria

—Quina ha estat la màxima satisfacció en la gestió d'alcalde ja realitzada?

—Hi ha hagut moments especialment alegres, per exemple quan va tocar la Grossa a Granollers, molt repartida. Però puc dir que la satisfacció que tinc és pel fet d'haver rescatat l'Ajuntament, el primer democràtic en molt temps, de la misèria en què estava, de la pèssima situació econòmica, i haver-lo posat en marxa, haver col·laborat a normalitzar el seu treball en l'aspecte administratiu i en altres aspectes.

—Quin objectiu no has aconseguit gens com alcalde?

—Petits objectius diversos, per exemple, una pista poliesportiva. Objectius grossos, jo diria que cap. Sense haver estat un objectiu, diria que és una frustració la lentitud amb què es fan les coses. Qualsevol projecte demana un procés de convèncer els polítics —que són difícils de convèncer— i després evoluciona amb lentitud administrativa, dintre la qual les hores no són de 60 minuts sinó de tres dies.

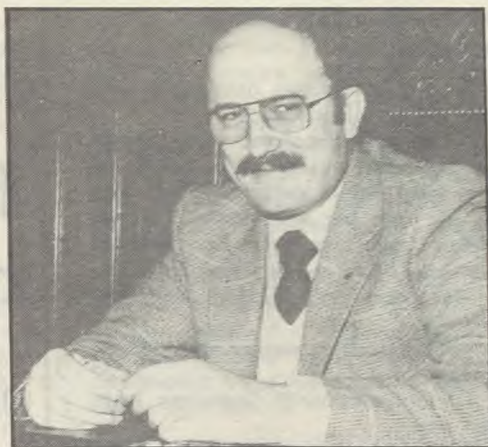
Un teatre municipal

—Quin projecte et fa més il·lusió?

—Em faria molta il·lusió dotar Granollers d'un teatre municipal. És un objectiu que ni s'ha iniciat.

—El disgust més gros, com a alcalde?

—No és un disgust concret. Em disgusta cada vegada que em topo amb la incomprensió de la gent. Tal com estava l'Ajuntament, per exemple, era impossible que en un any es fessin coses, i em disgustava veure que la gent

es desanimava, perquè havia imaginat que en pocs mesos es passaria de res a tot.

—Quin esdevenidor té el socialisme a Espanya?

—El socialisme o el PSOE? És bo. No sé si en un termini immediatíssim. En sis anys governarà el país. I sort n'hi haurà.

—I a Catalunya?

—Molt semblant. Estic convençut que quan arribi la fi de la legislatura els electors compararan les accions fetes. I veuran quina feina han fet els ajuntaments, i quina feina ha estat feta a altres nivells. I, per a mi, la diferència serà clara.

Gestió ben acceptada

—I a Granollers?

—El veig amb optimisme. S'ha passat l'etapa amagada, poc brillant, d'arreglar l'Ajuntament. Els ciutadans veuran que hi ha capacitat d'acció, voluntat d'obertura, de fer participar...

—El millor polític d'Espanya?

—Felipe González.

—I el millor de Catalunya?

—Narcís Serra.

—Un polític ben dolent d'Espanya?

—Qualsevol executiva d'UCD. També, potser, Sancho Rof, que alguns anomenen San Chorrof.

—Un polític ben dolent de Catalunya?

—És difícil de triar. N'hi ha bastants. Vidal i Gayolà, per no anar més lluny.

—Consideres ben acceptada la teva gestió a Granollers?

—En aquests moments comença a ser ben acceptada, i ho serà més. Ara hi ha realitzacions concretes, que es poden veure i tocar.

—Quants anys voldries ser alcalde?

—Quatre anys més; una altra legislatura.

—I després, quin càrrec t'agradaria exercir?

—Probablement, tornar-m'en al registre. També em faria il·lusió ser parlamentari.

—De Catalunya o d'Espanya?

—Em seria indiferent. M'agrada la política com a dedicació al servei col·lectiu, en qualsevol càrrec on pugui ser útil.